25ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6820 — 11 ՅՈՒՆԻՍ 1908 — ՉՈՐԵՔՇԱԲԹԻ — 25 ՃԷՄԱԶԻ-ԻԼ-ԷՎՎԷԼ 1326 — 24 Juin 1908 — 25me année — № 6820

«ԱՐԵՒԵԼՔ»
ՅԵՐ ԵՒ ՅԵՏՈՑԵՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՈՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ԳԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Գ. ՓՈՍՏՈՎ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 80 Ղրս.
» » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 45 »
ՏԱՒԱՌՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 105 »
» » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 60 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿԻՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 35 Ֆրհ.
» » » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 20 »
ԹՂԹԱՏԱՐԻ ԳԱԻՐԸ ՄԵՐ ՎՐԱՅ

10 ՓԱՐԱ

ԱՐԵԻԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

آره‌وه‌لك
ارمنیجه یوی و سیاسی غزته
صاحب امتیازی قره‌كین بویاجیان
درعلیه غلطه

"ARÉVELK"
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur - Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Consiple, Galata

10 PARAS

ՆԱԽԿԻՆ ՅՈՒՆԱԿԱՆ ԱՐՈՒԵՍՏԸ ԵՒ ԻՐ ԾԱԳՈՒՄԸ

(Շար. երէկի թիւէն)

Ի. Թէն, յոյն ժողովուրդը փերթակի մը նմանցուցած է, պայծառ երկինքի մը տակ ծնած, սակայն ամէն հողի մը վրայ, որուն մեզուները կը Թռչնին օդին մէջ, կը ժողվեն ծաղիկներ, կը ծծեն, և իրենց խայծերուըը կը պաշտպանուին, չթող փերթակներ կը չբնեն, համով մեղր մը կը պատրաստեն, միշտ եռանդուն գործունէութեամբ (Ֆիլօզօֆի տը լ'Ա., Բ. հատոր, էջ 96)։ Յոյները չա՞տ ուռ և չա՞տ դիւրին հակիցգուրթիւն մը ունին. իրենց հանճարի և օգտակար Թուած բանը հրաշալի արագութեամբ և դիւրութեամբ կը ուբվին։ Դիւանագէտ վաճառականներ է վիճակի են 5 կամ 6 լեզու խօսելու. քանի մը ամսուան գործուր մը կրնայ դժուարին գործ մը կատարել առանձինն։ Դպրոցականներն ալ արդէն նոյն ճարպիկութիւնը ցոյց կուտան իրենց դպրոցական գրասենեակներուն վրայէն։

«Աքենքի մէջ, կ'ըսէ Լամօն Ապոտ, կը հանդիպինք ամէն տեսակ ուսանողներու, ի բաց առեալ այն ուսանողէն որ չուսանիր ըլլալ»։ Ու եթէ պահ մը պրպտենք ուշիմ ու վիլատղեամ, և ասկից չատ բնական է, վասն զի պէտք է նըշմարել որ հանրութիւնը դառնացնող դիմբախտութիւնները կը վազացնեն նաև արուեստագէտը, և ամէնէն ուշիմ։ Արդէն չկա՛յ օրէտ մը որ արուեստագէտի մը սիրտին չափ զգայուն ըլլայ։ ան կ'զգուսի ամէն վիշտ և ամէն չար պատահարի պատճառ ինուելիքը կը գանէ, կ'տնիձէ դայն մերթ. եթէ բանաստեղծ մըն է, իր տխուր երաժշտութիւնն ներով. և եթէ նկարիչ մըն է, կատարեալ վրայ կը դնէ իր բոլոր զօրութիւն ու վիշտը. կրօնքն ալ կ'ապդէ արուեստագէտին վրայ, կը գտանուինէ տնօր կեանքը և իրեն կը պատմէ Թէ տխուր երեւոյթն մըն է, կեանքը չարիքներու չղթայ մը և մարդուն բոլոր նպատակը պիտի ըլլայ խոյս տալ անկէ։ Իմաստասիրութիւնն ալ կը գտանուինէ արուեստագէտին կեանքը, ան կը պատմէ կեանքի ունայնութիւնը. լա՛ւ է չնիլ, կ'ըլլայ իմաստասիրութեան արտայանած վերջին բառը։ Կեանքի եռանդեռին մէջ մտնելով, կ'իմանայ արուեստագէտը զանազան պատահարներ. հանրութիւնը չափազանցած գոյներով իրեն Լը պատմէ անցեալ կամ ապագայ պատահար մը, և առիթը վիշտերու այս չարքին առկ ընկճուած, մելամաղձոտ գոյն մը կ'առնէ, զոր ցոլացած կը տեսնենք իր բոլոր գործերուն մէջ։

Բարբարեան խառնուածքի ազդեցութեան վրայ ընդհանուր ակնարկ մը նետէլ վերջ, անդնինք բան իսկ մեր նիւթին, և քննենք հին Յունաստանի ներքին կեանքը։ Նախնի Յոյները կեանքը բոլորովին տարբեր կերպով ըմբռնած էին։ Ասոնք չունէին Հնդկաստանցիներու և Եգիպտացիներու նման կրօնական պատմութիւնք մը, ա՛չ ալ նմանեցան հին Պաբելիներու՝ անոնց ընկերական մեծ կազմակերպութեամբը, ա՛չ ալ զբաղեցան փիլիսոփաներու և կարծաքիններու՝ մեծ ճարտարասանութեամբ և վճռակատ նուիրումբ։ Յունաստանի մէջ չկային ա՛չ քաղաքական բժշկուներ, ա՛չ վճռականական մեծ հռետորներ, ա՛չ քրմապետ և ա՛չ ալ քուրմեր։ Ոսանուի (cité) դրութիւնն էր որ կը տիրէր ամբողջ Յունաստանի մէջ։ Ամէն տեղ կը բազկանար tribut, fraterieէ և familleէ։ Գիտենք Թէ ինչ էր տոհմի մը ներքին կեանքը։ Քաղաքի մը երկրի ձեռականաշխատութիւններով չէր պարապեր, ան միաբո՛վ կ'ուզէր գործել աւելի, միաբը մշակել, ղեկավարները սրել։ Տնտեսութիւնը ունէր մեծ մասնաւորութիւն։ Ան իր տուն մարդութեան տակ գերիներ ունէր, որոնց կը յանձնէր ձեռական բոլոր աշխատութիւնները։ Նոյն իսկ ամէնէն աղքատ հելլէնը գերի մը ունէր տնական գործերը կատարող։ Ամէն Աթենացի առնուազն 4 գերի կ'ունենար իր հրամանին տակ։ Ու մարդն նախնի Յոյը աշխատութեան պէտք չունէր. ռահվիրակեր էր ան, ինչպէս բարեկեան կլիմային տակ ապրող բոլոր ցեղերը. ան իր փորը կը կշտացնէր երեք ձիթապտուղով, օսխի գլուխով մը և ձուկի կտորով մը. իսկ իբր հագուստ չատ բան չունէր ան, պարզ կօշիկներ, կիսաշապիկ մը և երկար վերարկու մը։ Վէպթոյի Մատիան յունական պարզ արդուզարդով նատած է, մրափելու վրայ եղող ձեւով մը, անչէզ կրակին մօտը, որուն պահպանութիւնը առանձնած է. սպիտակ և երկայն Թիկնոց մը ունի ան, չատ բարակ, որուն մէջ փաթթած է իր գեղեցիկ մարմինը։

Անոնց տուներն ալ պարզ էին, նեղ չէնքեր միայն, ո՛չ այնքան հատուածն, ուրկէ գաղբ չատ դիւրութեամբ կրնային ներս մտնել։ Յոյնի մը տունը չատ պարզ էր իր ամէն ձեւերուն մէջ. ան իրբ ննջարան կը ծառայէր միայն, վասն զի ամէն Հելլէն դուրսը կ'անցընէր իր կեանքը, ուր տարբեր ասպարէզներ կային իրեն սպասող. պատերազմի դաշտը, ըմբշամարտերու կրկէսը, դպրոցին հանդէսները էն։ Յոյնը չէր ծառայեր ա՛չ քաղաքին և ա՛չ ալ երկրին. ինք քաղաքն էր միանգամայն, և մնջը իր ընտանիքին մէջ. ան դատաւոր ալ էր և կը վարէր երկրին կարեւոր գործերը, մեծ ժողովարանները մէջ։ Ասոնցմէ առաջեր զբաղում այնքան կարեւորութիւն չունէր Հելլէնին աչքին, Հելլէններէն զեղեցիկ ալ կը խօսէին միանգամայն, փայլելով հրապարակներու վրայ, ուր կը ճառէին և կը պաշտպանէին իրենց թեզերը։ Այսպէս նշանաւոր խօսողներ եղած են Սօլօն և Լիկուրգոս օրէնսդիրները։ Ամբողջ երկրին մէջ օրինակելի կարգապահութիւն մը կը տիրէր։ Թէեւ նախնի Յունաստանի մէջ ճարտարասանութիւնը չէր, պատերազմի նախնական պէտքերը հոգացեալներ, սակայն ամէն օր իր զեղեցիկ և հետիւտ մարմինն ապահոված էր, և քալ գիտէր որ ըմբշամարտութեան առեն իր զօրաւոր մարմնովը յաղթութիւնը ինք պիտի մարմնացնէր իր վրայ. ասնք զօրաւոր, գեղեցիկ և կատար մարմնով ադրիճներ ունենալու համար կը կռուէին դիւրաթեք, ճկուն ու ճարպիկ մարմին մը ընծայելու անոնց։ Հին Յունաստանի մէջ ամէն մարդ մէկ մէկ ըմբիշ էր, դիմացկուն և յաղթանդամ. Արդի Յոյները բոլորովին այլասերած, կորնցուցած են իրենց ֆիզիքական և մանաւանդ մտաւորական ուժերը։ Նախնի դարերուն ինչ գեղեցիկ օրինակ ուուս Սպարթա, ամբողջ Յունաստանի։ Սպարթացիներու համար գեղեցիկ և հուժկու մարմինը կարեւոր էր, միաբը գործ չունէր հոն, տգէտ մնալ մեղք մը չէր անոնց համար, այլ, մեղքը տխեղծ կը սպանէին անոնք, ամենայնիւնին սարիքը կ'որոշէին, և զանգելու պահերը ու բոլոր պարագաները կը սահմանէին։ Մեզուկ մը չէր կրնար դեռատի կին մը ունենալ. այս վերջինին աւելի երիտասարդ ամուսին մը կը գըտնէին, որպէս զի պատգամ ղատակները կատարեալ ըլլային։ Բանիմաց խօսելով լակեդեմոնացիներու վրայ, կ'ըսէ. «Սա վարպան տարիքով մէկ կինը իր կինը Յունաստան տարիքով մէկ կինը իր կինը կանչեցան տալ իր բարեկամներէն մէկուն, որուն գեղեցկութիւնը և լաւ ձիքերը հիացում ազդէին իրեն »

Հելլէնները, ինչպէս ըսինք, սակաւակեր էին, ամենն նկարագրով և բազմաթիւ խմբերով միասին կ'ապրէին. ամբողջ օրը անոնք մարմնամարզութիւններու մէջ կ'անցընէին. հոն կը կռուէին, կը քաջալերէին, կը վազէին՝ իրենց մերկ մկաններուն զօրացնելու և ճապաղութիւն մը տալու համար անոնց։ Անոնք իրենց մարմինը ամենայն ինչու կը ձգտէին, զայն գեղեցկացնելու և անոր տալու զօրաւոր և պրկուած չիներ ու մկաններ։ Սպարթացիները բոլորովին մերկ վիճակով կը նետուէին այդ մարմնամարզութիւններուն մէջ, հոն կը ցուցադրէին իրենց գեղեցիկ մարմինները և զօրաւոր դնդիները, ինչպէս Ոլիմպիական, Պիւթական և Նեմէական խաղերու մէջ։ Նոյն իսկ կը վկայեն Թէ այդ խաղերուն Սպարթայի աղիկներ ալ մասնակցած են և գրեթէ մերկ նետուած ապարէզ։ Եւ արդէն արուեստագէտը արձանագործութեան (art statuaire) մէջ ինչ պիտի ընարէր իբր օրինակ. ան իր աչքին առջեւ ունէր կատարելագործուած խաչալ մարդին զօրաւոր և ուռած դիւնդիներով, յաղթանդամ և բարձրահասակ. և ահա ընականէն ջնորհք յոյն արուեստագէտը իր արձաններուն օրինակները, կայտառ և կենդանի գոյն մը դրաւ սպիտակ մարմարին վրայ. անխնամ ձգեց անոնց գէմքը, վասն զի ինչ պիտի ընէր այդ կարծրացած գանկը։ Մարմինը պէտք էր իրեն, այն մարմինը որ անվախ և առնրկիւղ կը նետուէր ըմբշամարտի ասպարէզը։ Համբոյր ալ բնական էր որ Ինիականին և Ոլիմպականին մէկ պիտի դնէր այնպիսի անձեր, որոնք ընդունակ էլլային ճշմարիտ Հելլէններէ։ Մեծ յոյն բանաստեղծը իր գործերուն մէջ կը նկարագրէ աստուածներուն մարմիններ՝ մարդկային մարմիններով, իրական միասով, սակայն նեռը կրնայ անցնիլ, կարմիր արիւնով, որ կը հոսի և մարդկային քնացներով. չաստուածներու վրայ բարկութիւնն ալ կայ, վրէժխնդիր աստուածը, հաճոյքն ալ կայ, զուարթ աստուածը, մարդկային նկարագիրներով։ Հին Յունաստանը իրեն օրինակ ընտրած է գեղեցիկ մարմինով մարդը, եւ գոյն իր կեանքը երած է, զո՛յն փոտրանած է երկրի վրայ, երկինքի մէջ զայն աստուածացնելու համար (3)։

Ահա այս նկատումներով յառաջ եկաւ հին Յունաստանի մէջ արձանագործութիւն արուեստը։ Չաստուածները մարդկային մարմնով կը ներկայանային Յոյնին աչքին, և քնական էր որ արուեստագէտը արձանին վրայ, որ չաստուած մը կը ներկայացներ, պիտի դներ մարդկային բոլոր չունչը և հոգին, որուն մարքին տակին միսը դողդողար։ Ան ներկայացած է դիւցազն մը իր մարմարի գանգուածին վրայ։ Ան չունէ մը դրած է փիլիսոփական գեղեցկութեան վրայ, նորը և բարեձեւ իրան մը։ Ու երբ արդի քաղաքակրթութեան պատմութիւնը հին Յոյները կը ներկայացնէ գեղեցիկ մարմնով, յաղթանդամ և ուժեղ մարդիկ, յոյն արուեստագէտներու մեզի Թողած չքնաղ արձաններէն կազմած է այդ գաղափարները և չա՛տ իրական, որոնք արդի քննադատ աչքերին մատակարարած են լայն մտածութիւններ նախնի Յունաստանի վրայ։ Ու երբ գիտական արուեստը կը ծնէր, Նիքօլաս Բիդուէլն և առաջին ամանագործները ձգեցին պահ մը քրմական ուսանողութիւնները իրենց հասած ոգով, ասկրային ու նրբաձիգ ձեւերը և յունական բարձրաքանդակներու (bas-relief) վրայ դրին ապագայ հրաշալի ճարտարապետներն առաջին խարխանները։ Այն յոյն արձանագործ անհնամ Թզած է իր արձանին գլուխը, ինչպես որ մեր տեսած արձանները կը վկայեն։ Հին արուեստագէտները չհոգդգռղը լա՛ չնչող կտրիճն էր և զօրաւոր կերպ պզ ազդին վրայ հանգչած իրան մը։ Ինչ տարբերութիւն արդի արձանագործութեան հետ։ Նախ յունական միքեա։ Արդի արուեստագէտը իր արձանին գլուխը կը յարդարէ, անոր խարհոյի գոյն մը կտուայ, որուն լոյնչի ճակատին հետևէն ամբողջ կեանք մը և անցեալ մը կը կարդան։ Նկարիչը կը ձգէ անխնամ իր ներկայացնելիք անձին մարմինը, գլուխը կը կերտէ, կը յարդարէ զայն և իսկալ ձեւ մը կուտայ անոր, որուն վրայէն ամբողջ հագին կը կարդան։

Եւ այսօր Դելֆիս քաղաքին մօտերը կայ յունական արձաններու անգին քաղաք մը, Թէեւ անշունչ, բայց դեռ կը պահէ արուեստագէտներու դրած չունչը։ Մարմարէ, ասկիէ, արծաթէ պղինձէ արձաններու ճոխ ժողովածոյ մը կայ հոն, ոմանք նստած, ոմանք տաքի վրայ։ (4)

ՏԻԳՐԱՆ ՍԻՒՐՄԷԵԱՆ

(1) Taine, Philosophie de l'Art, Tome I, page 57.

(2) Taine, Philosophie de l'Art. I volume, էջ 68։

(3) Taine, Philosophie de l'Art, volume I, էջ 82։

(4) Michelet, Bible de l'Humanité, էջ 205։

ԳԻՒԱՌԱԿԱՆ ԿԵԱՆՔԷ

ԵՐԵՔ ՀԱՐԻՒՐ ՀՈԳԻԷ ԲԱՂԿԱՑԱԾ ԸՆՏԱՆԻՔ ՄԸ

Նահապետական կեանք, բառ մը կամ խօսք մը, որուն իսկական նշանակութիւնը չենք գիտեր այն ըմբռնուժով, որով հասկնալ և զգալ պէտք է։ Շատերը, երբ փոքրիկ պատմ մը ընեն ու գիւղական մը հանդիպելու բարեբախտութիւնը ունենան, նահապետական կեանք կը պօռան։ Մինչդեռ բոլորովին ուրիշ բան է ան։ Ուղեւորութեան ապատրութիւնները մէկիկ մէկիկ պատմել չէ միաքը և ոչ ալ տնտի բաներով մաքերնիդ չոչընկել։ Պիտի ջանամ նահապետական կեանքի վեմ պատկերներէն մին գծել, թէև զրկուած չզորեր զոյն լիալի նկարագրելու։ Ինսւսէն կարին երթալու պատրաստութիւններս լլինցնել վերջ, բարեկամներէս մէկուն ծառային հետ ճանապարհ ինկայ դեպի Ընիքէօյ։ Պատահարեւ մը կար և կապտ երկինք մը, ինչպես սովոր են ըսել, ամառուան քաղցրիկ օրերուն սինէն հմայիչ և բերկրանքներուն մէկն է, և որ չէ ազդուած քաղաքակրթութեան վնասներէն։ Արդարև յուզիչ չէ՛ք գտներ մայրական և ոգիական այս խանդաղատանքը, այս վարի և կոյս հագիներուն քնաղութենն ներքև։ Երկրորդ օր համայ կ'ելլենք և մէկուկէս ժամէ վերջ կ'իջնեանինք այնպիսի տեղ մը որ չիտակը ըսելով գիւղ չէ, միայն տուն մը կը տեսնուի, Ասա՛ծ իմ։ Այս քառին վրայէն կարելի՛ է թեթեւօրէն անցնիլ. տուն, անչուշտ պիտի հասկնանք առաւաւելն 10 մեթր տրամագիծ քան մը. ա՛յ, սիրելի՛ք, հասկըսւթի՛ւն, պիտի բացատրեմ հիմա։ Երեւակայեցէ՛ք հսկայ բարդ մը, որ բլուրի մը վրայ բարձրացող կոնաձեւ հողակոյտին տպաւորութիւնը կը Թողու մարդուս վրայ։ Բարձրութիւնը կը Թողու մարդուս վրայ։ Բարձրութիւնը կը Թողու մարդուս վրայ։ Բարձր

Ամրոց

— Ես ինձ ոչ մի բանում չեմ մեղադրում, — ասաց նա, — ես ամեն ինչ արել եմ, որ ինձ հարգեն, ես ոչ ոքի չեմ վիրավորել, ոչ ոքի չեմ նեղացրել, ոչ ոքի չեմ ատել, ոչ ոքի չեմ նախանձել, ոչ ոքի չեմ արհամարհել, ես ոչ ոքի չեմ ծաղրել, ոչ ոքի չեմ նսեմացրել, ես ոչ ոքի չեմ զրպարտել, ես ոչ ոքի չեմ դատապարտել, ես ոչ ոքի չեմ դատել, ես ոչ ոքի չեմ խրատել, ես ոչ ոքի չեմ սովորեցրել, ես ոչ ոքի չեմ ուսուցանել, ես ոչ ոքի չեմ հանդիմանել, ես ոչ ոքի չեմ պատժել, ես ոչ ոքի չեմ ներել, ես ոչ ոքի չեմ խնդրել, ես ոչ ոքի չեմ ողորմել, ես ոչ ոքի չեմ մխիթարել, ես ոչ ոքի չեմ օրհնել, ես ոչ ոքի չեմ անիծել, ես ոչ ոքի չեմ վշտացրել, ես ոչ ոքի չեմ ուրախացրել, ես ոչ ոքի չեմ ծաղրել, ես ոչ ոքի չեմ ծաղրել, ես ոչ ոքի չեմ ծաղ

Ի ՀԱՇԻՒ ՄԻՒԹԵԱՆ ԵՒ ԸՆԿ.

3432, Փետր., Ուրբ փոսոց, 3432

ՎԱՀԱՆ ՄՈՒՐԱՏԵԱՆ

ՅԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՆԱԽԱԳԱՀ

ՅԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՆԱԽԱԳԱՀԻ ՏԵՂԱԿԱԼ

ՅԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ԱՆԴԱՄ

ՄԱՀՎԱՆ ՀԱՅՐԱՊԵՏԻ ՀԱՆԳԱՄԱՆՔԻ ՎԱՐՉՈՒՀԻ

ՍՈՒՐԲ ՅԱԿՈԲ ԵԿԵՂԵՑՈՒ ՔԱՀԱՆԱՅ

ՀԱՅՐ ՄԱՐԻԱՄ ԱՍՏՎԱԾԱԾՆԱՅԻ ՔԱՀԱՆԱՅ

ՍՈՒՐԲ ՍԱՐԳԻՍ ՍԱՐԿԱՎԱԳԵՑՒ ՔԱՀԱՆԱՅ

ՍՈՒՐԲ ԽԱՉ ՍՈՒՐԲ ՀՈՐԻՓՍԻՄԵԱՆՑ ՔՈՅՐԵՐՈՒ

ՀԱՅՐ ՍՈՒՐԲ ԽԱՉԻ ՍՈՒՐԲ ՀՈՐԻՓՍԻՄԵԱՆՑ ՔՈՅՐԵՐՈՒ

ՍՈՒՐԲ ՀՈՐԻՓՍԻՄԵԱՆՑ ՔՈՅՐԵՐՈՒ ՎԱՐԺԱՊԵՏՈՒՀԻ

ՍՈՒՐԲ ՀՈՐԻՓՍԻՄԵԱՆՑ ՔՈՅՐԵՐՈՒ ՎԱՐԺԱՊԵՏՈՒՀԻ ՏԵՂԱԿԱԼ

ՍՈՒՐԲ ՀՈՐԻՓՍԻՄԵԱՆՑ ՔՈՅՐԵՐՈՒ ՎԱՐԺԱՊԵՏՈՒՀԻ ՏԵՂԱԿԱԼԻ ՔՈՅՐ

ՍՈՒՐԲ ՀՈՐԻՓՍԻՄԵԱՆՑ ՔՈՅՐԵՐՈՒ ՎԱՐԺԱՊԵՏՈՒՀԻ ՏԵՂԱԿԱԼԻ ՔՈՅՐ ՄԱՅՐ

ՍՈՒՐԲ ՀՈՐԻՓՍԻՄԵԱՆՑ ՔՈՅՐԵՐՈՒ ՎԱՐԺԱՊԵՏՈՒՀԻ ՏԵՂԱԿԱԼԻ ՔՈՅՐ ՄԱՅՐ ՀԱՅՐ

ՍՈՒՐԲ ՀՈՐԻՓՍԻՄԵԱՆՑ ՔՈՅՐԵՐՈՒ ՎԱՐԺԱՊԵՏՈՒՀԻ ՏԵՂԱԿԱԼԻ ՔՈՅՐ ՄԱՅՐ ՀԱՅՐ ՍՈՒՐԲ

ՍՈՒՐԲ ՀՈՐԻՓՍԻՄԵԱՆՑ ՔՈՅՐԵՐՈՒ ՎԱՐԺԱՊԵՏՈՒՀԻ ՏԵՂԱԿԱԼԻ ՔՈՅՐ ՄԱՅՐ ՀԱՅՐ

ԱՄԱՆ ՈՐԴԻՆ

ԱԼԱՄ ԵՒ ՍԻՐԱ

ՀՈՒՅՆՈՒԹԻՒՆ ՄԱՍ

ՍՈՒՐԵՆ ՀՅՈՎ

Ե.

Ալամդին ալեզարդ իսկ հերքեսցուն ուրախ էր ի սրտէ, ասելով թէ ինքն ալ ուրախ է որ ինքզինքը ազատած կը տեսնէ ամէն տեսակ պատասխանատուութենէ, որոնք ծանր էին իրեն համար։ Ան կ՚ուզէր ապրիլ միայն իր սիրելի կնոջ եւ զաւակներուն հետ, որոնց համար ինքն ալ կրնար ամէն զոհողութիւն ընել։ Ան ալ ինքզինքը ազատ կը զգար ամէն տեսակ պատասխանատուութենէ, որովհետեւ ինքն ալ ունէր իր սիրելի կինը եւ զաւակները, որոնց համար ինքն ալ կրնար ամէն զոհողութիւն ընել։ Ան ալ ինքզինքը ազատ կը զգար ամէն տեսակ պատասխանատուութենէ, որովհետեւ ինքն ալ ունէր իր սիրելի կինը եւ զաւակները, որոնց համար ինքն ալ կրնար ամէն զոհողութիւն ընել։

Ալամդին ալեզարդ իսկ հերքեսցուն ուրախ էր ի սրտէ, ասելով թէ ինքն ալ ուրախ է որ ինքզինքը ազատած կը տեսնէ ամէն տեսակ պատասխանատուութենէ, որոնք ծանր էին իրեն համար։ Ան կ՚ուզէր ապրիլ միայն իր սիրելի կնոջ եւ զաւակներուն հետ, որոնց համար ինքն ալ կրնար ամէն զոհողութիւն ընել։ Ան ալ ինքզինքը ազատ կը զգար ամէն տեսակ պատասխանատուութենէ, որովհետեւ ինքն ալ ունէր իր սիրելի կինը եւ զաւակները, որոնց համար ինքն ալ կրնար ամէն զոհողութիւն ընել։

— Ես ալ, — պատասխանեց Ալամդին, — ուրախ եմ, որ ազատեցայ այդ ամէն տեսակ պատասխանատուութիւններէ, որոնք ծանր էին ինծի համար։ Ես կ՚ուզեմ ապրիլ միայն իմ սիրելի կնոջ եւ զաւակներուս հետ։ Ես ալ ինքզինքս ազատ կը զգամ ամէն տեսակ պատասխանատուութենէ, որովհետեւ ես ալ ունիմ իմ սիրելի կինս եւ զաւակներս։

— Ես ալ, — պատասխանեց Ալամդին, — ուրախ եմ, որ ազատեցայ այդ ամէն տեսակ պատասխանատուութիւններէ, որոնք ծանր էին ինծի համար։ Ես կ՚ուզեմ ապրիլ միայն իմ սիրելի կնոջ եւ զաւակներուս հետ։ Ես ալ ինքզինքս ազատ կը զգամ ամէն տեսակ պատասխանատուութենէ, որովհետեւ ես ալ ունիմ իմ սիրելի կինս եւ զաւակները, որոնց համար ինքն ալ կրնար ամէն զոհողութիւն ընել